

Isao Machii interjú

A Japán-A-Rádióknak lehetősége volt részt venni egy csoportos interjújn *Isao Machii*-vel, a *Shuushinryu Iai-Jutsu Hyohou* alapítójával, valamint a "legtöbb vágás egy szőnyegre (*suegiri*)", "leggyorsabb 1000 kardvágás", "legtöbb kardvágás szalma szőnyegre 3 perc alatt" és "leggyorsabb teniszlabda (820 km/óra) karddal átvágása" Guinness világrekordok tulajdonosával. Edzésének és új iskolája alapításának története, beleértve az iskolájával szembeni ellenállást is, mintha egy *manga* lapjairól lenne kiemelve. Történetét, valamint néhány világrekordját az alábbiakban következő terjedelmes interjúban részletezi.

K: Rengeteg világrekordot megdöntöttél már, van olyan Guinness-rekord, amit legközelebb szeretnél megdönteni?

V: Mielőtt meghalok, szeretnék egy igazi golyót elválni.

K: Mi motivál téged abban, hogy megdöntsd ezeket a rekordokat, önmagadat vagy a képességeidet akarod tesztelni?

V: Igazából nem gondolkodom túl sokat a rekordok megdöntésén, a legtöbbjük egy televíziós műsor részeként jött létre, amelyben részt vettem, és így kaptam lehetőséget arra, hogy megdöntsem őket.

K: A rekordjaid közül, amelyekkel rendelkezel, melyekre vagy a legbüszkébb?

V: A legbüszkébb arra vagyok, hogy egy légpuskából származó golyót és egy 850 km/h sebességgel kilőtt teniszlabdát vágtam el.

K: Amikor kiválasztod a kardot, amit használni akarsz, mennyire fontos a kard tapintása, a gyártmánya, az érzete, és a vágás módja?

V: Nagyon fontos, gondosan választom ki a kardokat, amelyeket különböző célokra használok.

K: A kardhasználat elsajátítása mellett más fegyverekben és technikákban is jártas vagy, okozott valamelyiknek az elsajátítása nehézséget a kard mesteri elsajátítása után?

V: Miután elértem egy szintre a kardképzéssel, elkezdtem elsajátítani a *Shuriken* használatát, és ez volt a következő fegyver, amit gyakoroltam. És itt az egyenes pengére gondolok, mint egy dárda, nem pedig a mangában vagy animében látott többhegyű csillagra.

K: Nehéz megtanulni a *Shuriken* használatát?

V: A *Shuriken* tanulásának egyik érdekes aspektusa, hogy miként forgatod a csípődet. Amikor dobod a *Shuriken*-t, a *Shuriken* becsapódásából meg tudod mondani, hogy mennyire fordultál, bele a dobásba, mert a *Shuriken* útja görbülni fog, ahelyett, hogy egyenes maradna, továbbá amikor becsapódik a célpontba, vagy egyenesen, vagy ferdén, vagy felfelé, vagy lefelé mutat.

K: Mi inspirált arra, hogy először kezdj el karddal edzeni?

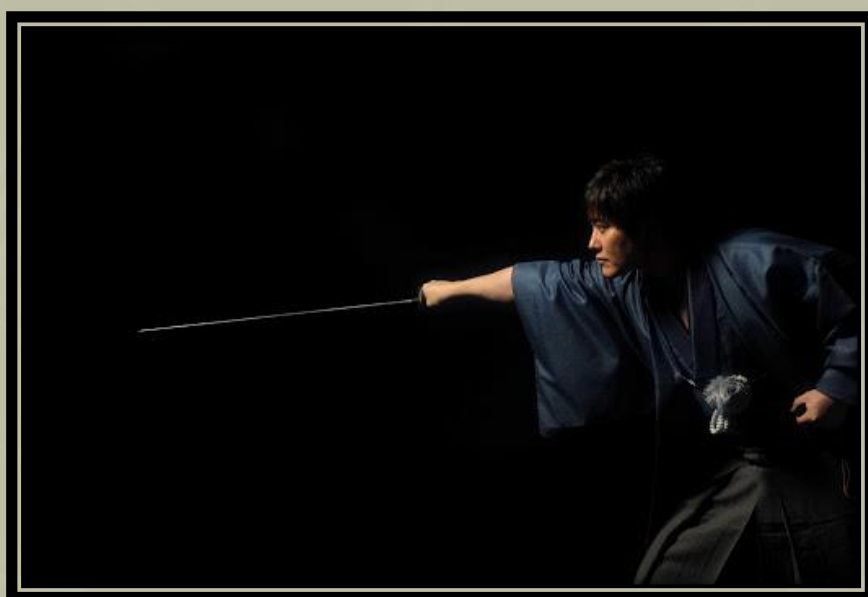
V: Eredetileg az inspirált a karddal való gyakorlásra, hogy japán kardokat gyűjtöttem, és miközben gyűjtöttem őket, természetesen használni is akartam őket.

K: Van olyan kardod, ami a kedvenced, esetleg olyan, amit ajándékba kaptál, vagy amihez valamilyen emlék kötődik?

V: Valójában sok olyan fegyver van a gyűjteményemben, amelyhez erős emlékek és kötődések fűznek, a gyűjteményem jelenleg több mint 1200 kardot számlál, így nehéz csak egyet kiválasztani.

K: Ezekkel a kardokkal egy kisebb hadsereget is fel lehetne fegyverezni.

V: Igen, megtehetném (nevet).

K: Amikor a tévében vagy az animékben kardforgatást, koreográfiát nézünk, úgy tűnik, hogy milyen jól csinálják, vagy a technikák esetleg csak úgy össze-vissza vannak?

V: Amikor látom, hogy a japán kardok használata hogyan jelenik meg a mangában vagy az animében, túl nagy hangsúlyt fektetnek a japán kardok vágási képességére és a kardok éleire, és az emberekben gyakran azt a téves benyomást keltik, hogy egy jó japán kard bármit el tud vágni, mert ezt látják a mangában vagy az animében, és minden évben hallok olyan emberekről, akik megpróbálják reprodukálni a kitalált történetekben látott dolgokat, de valójában csak eltörik a jó kardokat. Például sokan megpróbálnak kettévágni egy fát, egy élő fát, amelynek gyökerei a földben vannak, mert előtte láttak valakit fát vágni egy mangában vagy egy animében, aztán megpróbálják ugyanazt megtenni, és a kardjuk beleszorul a fába, vagy eltörik, még a jó kardok is. A való világ határozottan más, mint az anime és a manga, amikor a kardokról van szó. Azt hiszem, ha több ember megértené a különbségeket, akkor talán jobban meg tudnánk védeni a japán kardok és kardtechnikák egyedülálló kulturális örökségét. Szeretném, hogy az emberek mélyebben megértsék, hogyan működnek ezek a dolgok.

K: Most Japánban hányan vannak, akik a modern korban is tudnak kardot kovácsolni?

V: Japánban csak körülbelül 300 hivatalos kardkovács van, és vannak szabályai annak, hogy hány darabot készíthetnek, nem lehet gyárként ontani őket. A törvény szerint havonta csak két kardot lehet készíteni, így azok az emberek, akik a kardkovácsolásból élnek, valójában nagyon nehezen tudnak megélni ebből.

K: Tanulmányaid során mikor döntötted el, hogy mester akarsz lenni és saját *Dojo*-t nyitni?

V: Amikor először kezdtem el tanulni az *Iaido*-t, nem állt szándékomban saját iskolát alapítani, vagy elszakadni az iskolától, ahol tanultam, de ahogy a képességeim fejlődtek és a szintem emelkedett, rájöttem, hogy abban az időben nem volt senki, egyetlen mester sem, aki ténylegesen el tudta volna végezni azokat a technikákat, amikre azt mondták, hogy az *Iaido*-ban képesek, például valamit a levegőben nagyon gyorsan elvágni, vagy egy csapással átvágni valamit, egy bizonyos módon. Abban az időben a tanárok kifogásokat találtak arra, hogy miért képtelenek kivitelezni azokat a technikákat, amelyeket az *Iaido*-val állítólag végre lehet hajtani. Például azt mondták, hogy ha egy ellenféllel harcolsz, akkor rendben van, ha egy csapás helyett két csapással végzel, az ellenféllel, tehát ha az első támadás nem végzett vele, majd a második támadás végez vele, és ez volt a kifogás, amit arra használtak, hogy nem tudtak egy csapással végezni az ellenféllel. Ahogy tanultam az *Iaido*-t, arra gondoltam: "Mi értelme van az *Iaido*-nak, ha nem tudod egy csapással kivégezni az ellenfeled? Nem az az eredeti célja a *Iaido*-nak?". Ezért elkezdtem kutatni egy olyan módszert, amely lehetővé teszi, hogy használhassam azokat a technikákat, amelyeket a tanáraink nem tudtak megtanítani nekem. Először más tanárokat kerestem, akik esetleg meg tudták volna tanítani nekem ezeket a technikákat, de nem találtam egyet sem. Ezért úgy gondoltam, hogy ezeket magamnak kell megtanulnom. Körülbelül egy évig tartott. Minden nap vágtam a karddal gyakorlásként, csak erre koncentráltam, és tudományos megközelítést alkalmaztam, például, amikor a karddal vágunk valamit, az apró karcolásokat hagy a pengén, és ha megnézzük a karcolások szögét és azt, hogy milyen mélyek, sokat megtudhatunk arról, hogy pontosan mi történik, amikor a kard elvágja a tárgyat. Szóval mindezt adatként használtam fel, hogy újra felfedezzem, hogyan csinálták ezeket a technikákat, valamit, amit senki sem tudott megtanítani, de amiről azt hallottuk, hogy lehetséges.

Természetesen a mindennapos gyakorlás sok időt vett igénybe, így a feleségem a munkájával segített az anyagiakban. Amint elkezdtem ezt a szemléletet művelni, és magamtól tanultam, hogyan kell ezeket a technikákat csinálni, a stílusom nagyon elkezdett különbözni az iskolám magas szintű tanáraitól.

Az akkori iskolám az *Eishin-ryu* volt, és annak az iskolának a mestereit "Soke"-nak hívták, és a technikáim kezdtek különbözni tőlük, és ők tulajdonképpen kijavítottak, és azt mondták, hogy nem jól csinálom, nem úgy csinálod, ahogy ebben az iskolában csinálják, és ez zavart engem. Így egy idő után rájöttem, hogy egyszerűbb lenne, ha nem kellene magyarázkodnom mindenkinek a környezetemben, és nem kellene, hogy mindenki kijavítson, ha létrehoznám a saját iskolámat, és megváltoztatnám az általam gyakorolt *Iaido* stílus nevét. Tulajdonképpen a feleségem adta ezt az ötletet, és az ő bátorításával választottam egy nevet, és megalapítottam a saját iskolámat.

K: Milyen nehézségekkel találkozta a saját iskolád megalapításakor, különösen a modern korban, és találkozta-e bármilyen ellenállással vagy visszautasítással az emberek részéről a korábbi iskolában, amelytől elszakadtál, vagy bárki más részéről, aki akkoriban gyakorolta az *Iaido*-t?

V: Az első kérdésre válaszolva, egyáltalán nem volt nehéz iskolát alapítani a modern korban. Elég könnyű új iskolát alapítani, nevet adni neki és szervezetként létrehozni, és valójában sok kis csoport tette ezt az elmúlt években. Így a harcművészeti ágak iskoláinak száma jelentősen megnőtt.

A második kérdésére válaszolva, igen, ellenállásba ütköztem. Mivel új iskolát alapítottam azzal a szándékkal, hogy továbbfejlesszem azt a művészetet, amit a régi iskolámban már elértem, az új iskola alapításakor nagy ellenállásba ütközött a régi iskolám részéről.

A meglévő hagyományos *laido* világában, amelyet gyakran "denme"-ként emlegetnek, még most is elég sok ellenállást vált ki, amit én csinálok, és bizonyos esetekben akadályozzák azokat a tevékenységeket, amelyeket az iskolám megpróbál megrendezni. Például minden évben van egy szeminárium Hongkongban, ahová különböző *laido* gyakorlók jöhetnek, és megoszthatják egymással a munkájukat, és azt hallottuk, hogy ha én is részt veszek ezen a szemináriumon Hongkongban, akkor nagyon sok résztvevő lesz miattam, körülbelül 300 fő, ami azt jelenti, hogy a résztvevők díjain keresztül vissza tudjuk fizetni az útiköltséget. Amikor azonban elmentem, sokkal kevesebben voltak, mindössze 5-10 ember. Amikor megkérdeztem, hogy miért, megtudtam, hogy sokan tervezték, hogy részt vesznek, de az egyik fő iskola azt mondta nekik, hogy "ha elmész erre a szemináriumra, akkor kirúgunk az iskolánkból", szóval ez csak egy példa a hagyományos iskolák többségének folyamatos ellenállására.

Azt hiszem, ez azért van, mert sok hagyományos iskolában a tanárok, akik a technikákat tanítják, nem tudják azokat a gyakorlatban alkalmazni, nincs meg a technika mögötti „erejük” ahhoz, hogy valóban használni tudják azokat. Az én iskolám a technikák tényleges használatára helyezi a hangsúlyt, arra, hogy valóban el tudjuk végezni ezeket a mozdulatokat. Azt hiszem, azok a tanárok, akik nem képesek arra, hogy a gyakorlatban ténylegesen eredményeket mutassanak fel, félnek attól, hogy lebuknak, és ezért van ekkora ellenállás. Lehetnek olyanok, akik látják, ahogy bemutatom az általam kialakított *laido*-t, és tényleg meg akarják tanulni a stílusomat, de nem tudnak kitartani mellettem, mert lehet, hogy egy másik iskolában már 5. danos mester, de ha az én iskolámba jön, akkor a nulláról kell kezdeni, fehér övesként, aki csak most kezdte, mert nekem az, hogy egy másik iskolában 5. danos, nem számít semmit, és ezzel szemben persze nagy az ellenállás.

Így vannak magas szintű gyakorlók más iskolákból, akik néhányszor eljönnek az iskolámba, de utána eltűnnek, és ez elég rendszeresen előfordul, így elég nehéz megtartani az új tanítványokat.

K: A *Sakura-Con*-on tartott bemutatód mennyi olyan technikát tartalmaz, amit általában tanítasz a tanítványaidnak, és van-e olyan különleges technika, amit izgatottan mutattál be nekünk?

V: A tegnapi panelről szólva, eredetileg azt terveztem, hogy a *Sakura-Con*-on az alap *Iai* technikákat mutatom be, nem az egész *Iaido*-t, de ezt nem tudtam megtenni. Az *Iai* egy partner gyakorlat, két ember áll egymással szemben, és ha nem nagyjából azonos szinten vannak, akkor valaki megsérülhet, veszélyes lehet. Amikor tegnap próbálkoztam néhány kedves emberrel egy helyi *Iaido* iskolából, úgy találtuk, hogy a szintünk közötti különbség túl nagy, így például, ha megpróbálnánk bemutatni az *Iai*-t, a másik személy, aki a gyakorlatot végzi, nem biztos, hogy képes lenne elviselni a kardom csapásának erejét, vagy nem tudna olyan gyorsan reagálni, hogy megvédje magát tőlem, így rendkívül veszélyes lehet, ezért úgy döntöttünk, hogy nem folytatjuk. Tehát bemutattunk néhány *Iai* "katát", vagyis formát, és azt is megengedtük, hogy mindenki, aki részt vett a bemutatón, megtapasztalhasson néhány formát, néhány mozdulatot az *Iaido*-ból, amit pusztán kézzel is lehet csinálni, hogy mindenki megértse, hogy az alapokat kard nélkül is lehet gyakorolni.

K: Miből áll az *Iai*?

V: Az "*Iai*" kifejezés jelentése széles körben félreértett, és úgy értelmezik, hogy állsz, és van egy kardod, aztán kirántod a kardot a hüvelyből és egy mozdulattal vágysz, ezt általában "*Iai*"-nak nevezik. Az én értelmezésem szerint a *Iai* inkább egy gondolkodásmód, egy olyan mód, hogy mindig felkészültnek kell lenni.

Például azt gondolhatod, hogy az *Iai* csak az a pillanat, amikor kiveszed a kardot a hüvelyből és elkezdesz vágni, de az már sokkal korábban elkezdődik, mégpedig akkor, amikor két ember találkozik és elkezdenek azon gondolkodni, hogy levágják egymást, vagy még korábban, például, ha mindannyian itt ülünk, és valaki jön és megtámad, abban a pillanatban az *Iai* képessé tesz arra, hogy fogadjuk a támadást és válaszoljunk, habozás nélkül, és ez az, amit az *Iai* jelent számomra.

K: Mennyi az edzés mentális, vagy spirituális része a fizikai edzéssel szemben?

V: Az én szemszögemből nézve egyik edzésem sem mentális vagy spirituális, minden fizikai. Azért gondolom így, mert nem hiszem, hogy a szellemeknek és a fizikai erőnek bármi köze lenne egymáshoz. Tegyük fel, hogy nézel egy filmet, és van egy nagyon erős gonosztevő. Annak a személynek nincs lelki ereje, de fizikailag nagyon erős. Ha szellemi erőre lenne szükség ahhoz, hogy valaki erős legyen ezekben a technikákban, akkor mindenki szent vagy szerzetes lenne, és rendkívül erkölcsös, de ez nem így van. Én valójában azért csinálom az *Iaido*-t, mert ezt akarom csinálni. A kutatás, a gyakorlás és a saját szintem emelése az, amit csinálni akarok, ezért csinálom. Persze a körülöttem lévő emberek azt mondják, hogy azért, mert így vélekedek nem sok tanítvány jön az iskolámba (nevet), de valójában ez az igazság számomra, és én nem szeretnék mást mondani.

Alapjában véve, nem azért folytatom az edzést, hogy gyakoroljam a fegyelem spirituális vagy mentális oldalát, de van egy kivétel, mégpedig az, hogy nagyon vigyázok a fegyverekre.

A kardok gondozása nagyon fontos része a gyakorlásnak, ha nem vigyázol jól a kardokra, vagy nem igazán tiszteled őket, akkor nem fogod tudni növelni a szintedet és haladni a tanulásban. Bár én nem a „szakma” spirituális oldalát űzöm, nagyon gyakran használom a képzeletemet, és ezt néha képi edzésnek hívom, szemben a fizikai edzéssel a nap 24 órájában, elképzeld egy helyzetet, és eldöntheted, hogyan reagálnál abban a helyzetben, és ezt nagyon gyakran csinálom. Például amikor vonaton utazom, elképzelem, mi történne, ha valaki egy karddal egy bizonyos módon támadna rám, hogyan reagálnék, hogyan fogadnám a csapást. Ha eszembe jut valami érdekes, egy újfajta megközelítési mód a helyzethez, akkor fogom ezt az ötletet, és kipróbálom a gyakorlatban az egyik tanítványommal. Ha találunk benne valami érdekeset, akkor tovább dolgozunk rajta, és gyakoroljuk azt.

Az a képességem, hogy a képzeletemet ilyen módon használjam az iskolámban, a múltbéli szegénységemen alapul. Több mint 1200 kardom van jelenleg, de amikor fiatal voltam, nem volt egyetlen kardom sem, így nem volt más választásom, mint elképzelni magam egy karddal. Használok a képi képzetet, és ezt a stílusom részeként fejleszttem.

K: Volt valami, amit nagyon vártál a *Sakura-Con*-on és Seattle-ben?

V: Nem igazán vagyok egy városnéző típus, mert folyamatosan vizuálisan edzek a fejemben. Tegnap azonban ott voltam a kongresszusi központban, és nagyon érdekes élmény volt számomra, ahogy ki voltam téve ennek a világnak. Körbejártam és fotóztam a különböző cosplayeseket, mert ez egy új élmény volt, egy új légkör, nagyon érdekes volt. Elgondolkodtatott, hogy szeretnék részt venni a cosplayben, és szeretnék újra eljönni, nagyon élveztem a lehetőséget.

K: Mi a kedvenc animéd vagy mangád?

V: Az egyik manga, amit nemrég olvastam, a "*Katana*" című, és nagyon tetszett, a kardokról és a kardokhoz kapcsolódó szellemekről szól. Hasonlít a *Touken Ranbu* játékhoz, ami egy olyan játék, ahol a kardok megszemélyesülnek, szóval igen, ezt olvastam és élveztem mostanában.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával készült: <http://www.japanaradio.com/node/83>